

İçten Gelmele Hiç Sever mi İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Temmuz 2025

Bir yaşın mı esintisi idi hıçkırın yoksa yaşamın tınısında mı saklıydı sessizlik ve düşlerin közünde saklı acılar elbet ısrarla sever ve yaşarken...

Düşler, meylettiğim
İçsel bir yakarış illa ki
Aşkı andığım aralıksız ve hamt ettiğim.
O coşku ki,
Ulvi
Sefası ömrün
Bedevi yüreğin kurak çöllere düşkünlüğü
Elbet aşkın ihya ettiği bir düzen
Seferi mevsimde saklı muhabbet kimi zaman
İnsanın sadece kendi yüreğine ettiği sitem.

Sonsuzluksa dinmeyen o hıçkırık
En çok da onsuz kalınası zamanlar
T/aşkın mecrasında
Varsa yoksa hüzne ve hasrete aşına
Gel-geç de değil bu sevda
Nazarında varlığının
Yana yakıla yazılası her masalda saklı illa ki
Dokunulmazlığı yalnızlığın
Aşarken de yürek nice dağ tepe
Bazen yolda terk edilmişçesine
Lakin cebbardır rüzgâr
Saltanatı bitimsiz
Ah, o gözü açık görülen rüyalar.

Dipsizse kuyu
Nankör değildir elbet severek ihya edilesi ruhu
Ah, çekip de çıkaramazsın içimdeki bülbülü
Kâh güldüğüm kâh solduğum
İki elim kanda da olsa
Adını anmadan geçmez zaman ve gün.

Reşit değildir aşk ve özlem
Şart koşulan ne ki?
Duyulmadığı kadar da sesi hasretin
Neşreden güne koşullu belki de hayaller
Gerçeklerin bıraktığı ize delalet
İç çekişi imgelerin
Zaruri bir gülümseme de değil hani
İçten gelmese hiç sever mi insan?